

ת"פ 38190/08/14 - מדינת ישראל נגד א ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38190-08-14 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופטת נעה תבור

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר נגד א ש הנאשם
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד חגית רחמני

הכרעת - דין

א. מבוא

1. הנאשם והמתלוננת ניהלו אורח חיים זוגי ומשותף במשך למעלה מעשרים שנה. שלוש שנים עובר לאירועים המפורטים בכתב האישום הופסקו יחסי הזוגיות בין השניים, הם נפרדו והנאשם חדל להתגורר בדירתה של המתלוננת. עם זאת, גם בשלב זה נותרו יחסי שיתוף פעולה - השניים הוסיפו להפעיל עסק משותף וכן פעלו בתיאום במשימות הקשורות לגידול הילדים.
2. כתב האישום מפרט אירוע אלים שהתרחש ביום העצמאות שנת 2014, בדירתה של המתלוננת, תוך הסגת גבול לדירה וגרימת נזק לדלת באמצעות פטיש רב משקל. אין מחלוקת של ממש בכל הנוגע לעבירות ההיזק לרכוש והסגת הגבול. עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגע לאלימות הנטענת כלפי המתלוננת. בקליפת אגוז ניתן לסכם ולומר כי המתלוננת טוענת שהיה זה הנאשם שהכה אותה באגרופים, בעוד הנאשם מכחיש אלימות מצדו, וטוען כי הוא זה שהותקף על ידי המתלוננת.
3. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי היטב בראיות שהוגשו כמוצגים שוכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל הראייתי המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר והראיות מובילות להרשעתו של הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.
4. גרסתה של המתלוננת מהימנה ועיקריה עקביים וברורים. לגרסת המתלוננת תימוכין במגוון ראיות ובראשן הודאתו של הנאשם עצמו במהלך עימות שנערך בין השניים, הודאתו לאחר העימות, הודאתו בגרימת נזק לדלת באמצעות פטיש, עדות בנם המשותף של המתלוננת והנאשם ובנוסף חולשת גרסתו של הנאשם עצמו. אכן קיימים קשיים מסוימים בעדותה של המתלוננת ואף החקירה המשטרתית אינה מושלמת, אך אין באלו כדי לשמוט את הקרקע תחת הבסיס הראייתי המוצק הקיים.

ב. עובדות כתב האישום

5. על פי כתב האישום, הגיע הנאשם ביום העצמאות בתאריך 6.5.14 לבית בו התגוררה המתלוננת וסמוך לשעה 22:00 נכנס לדירה בכוונה לבצע עבירה. כאשר שאלה אותו המתלוננת לפרש מעשיו, קילל ותקף אותה בשתי מכות אגרוף בכתפה. המתלוננת בתגובה הכתה אף היא את הנאשם עד אשר הפריד בין השניים בנם המשותף בן ה-16.

6. כתב האישום מוסיף ומפרט כי הבן הוציא את הנאשם מן הדירה, בעוד המתלוננת הזעיקה משטרה. בשלב זה שב הנאשם אל הדירה מצויד בפטיש והלם בדלת הדירה. כתוצאה מן החבטות נשברה ידית הדלת ונגרם כיפוף בחלקה העליון.

ג. היזק לרכוש במזיד

7. הנאשם מודה בעבירה זו. על פי גרסת הנאשם לאחר שהוצא מן הדירה על ידי בנו, ירד אל הרכב, הצטייד בפטיש שמשקלו 10 ק"ג, חזר לדירה והכה בידית הדלת עד אשר נשברה. שבירת הידית על ידי הנאשם נעשתה מתוך מודעות מלאה למעשים ולתוצאות ולפיכך מתקיימים כל יסודות העבירה של היזק לרכוש במזיד. מדובר בדירה מושכרת וברכוש שאינו רכושו של הנאשם (עדות הנאשם פ/ע' 39 ש' 26). לצורך ההרשעה בעבירה זו אין חשיבות להכרעה האם בנוסף לידית השבורה נגרם גם כיפוף לחלק העליון של הדלת. אציין כי הגם שהכיפוף הנטען אינו נראה בתמונות שהוגשו (ת/6) מדובר בראיה שהוגשה בהסכמה וכוללת את הכיתוב "**כיפוף בחלק העליון של הדלת**". השוטר שצילם את התמונות וערך את המזכר לא נחקר, ומשכך נזנחה המחלוקת בקשר לכיפוף הנטען וגם קיומו של כיפוף זה אינו נתון במחלוקת.

ד. הסגת גבול

8. ב"כ הצדדים התייחסו בטיעוניהם לשאלה האם כניסתו של הנאשם לדירה ביום האירוע בשעה 22:00 מהווה עבירה של הסגת גבול. אין מחלוקת כי הנאשם אחז באופן קבע במפתחות הדירה. עוד מסכימים הצדדים כי קודם לאירוע, היה הנאשם נכנס מעת לעת לדירה לצרכים כאלו ואחרים. השאלה אם נהג להיכנס לדירה בשעות הערב אם לאו, והשאלה האם בעת הכניסה במועד האירוע היה רשאי להיכנס לדירה, אינן בעלות משמעות משפטית לאור הוראות החוק והפסיקה בעניין זה.

9. סעיף 447(א) לחוק העונשין קובע:

"העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) **נכנס לנכס או על פניו;**

(2) **לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.**

בע"פ (ת"א) 45925-02-15 **מלקו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], (ניתן ביום 08.06.15), פסק בית המשפט כך:

"לעניין כניסה לנכס, לא יכול להיות ספק כי... בעיטה בדלת, משיכה בה, ניעור הדלת, כל

אלה עולים כדי כניסה לנכס, בוודאי שהם עולים כדי כניסה על פניו" (שם בפסקה 8) .

באותו עניין ניסו המערערים להתפרץ לבנין מגורים. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי :

"ניסיון לפרוץ את הדלת באלימות ובמקרה הנוכחי באלימות לא מבוטלת, בוודאי עולה כדי הקנטת דיירים. לא ייתכן כי אי מי יקבל בשלווה ניסיון להיכנס לבנין בדרך זו תוך גרימת נזק לדלת ולא יוקנט על ידי כך" (שם בפסקה 9).

יוצא אפוא שהודאת הנאשם בשבירת ידית הדלת באמצעות פטיש במשקל 10 ק"ג, במטרה להיכנס לדירה מבססת את אחריותו בעבירה של הסגת גבול.

10. למעלה מהדרוש ייאמר כי גם החלופה השנייה בסעיף מתקיימת במקרה דנן. גם בהנחה שראשיתו של האירוע בכניסה של הנאשם ברשות, לא כן אחריתו. המתלוננת העידה כי הנאשם סירב לעזוב את הבית והתנגד (פ/ע" 22 ש' 30 וע' 23 ש' 1) **"הוא לא רצה לצאת מהדירה. נ' הדף אותו והעיף אותו מהדירה [...] הבן התחנן בפניו אבא די, אבא צא מכאן [...] הוא נאבק ולא רצה לצאת מהדירה [...] הוא ממש נלחם כדי לא לצאת מהדירה" (פ/ע' 23 ש' 21 ואילך).**

בנם של הנאשם והמתלוננת נ.ח. מסר בחקירתו (נ/3 ש' 17) **"אבא שלי לא רצה ללכת ואני אמרתי לו שילך".**

טענת הנאשם כי יצא מהדירה מבלי שהתנגד (פ/ ע' 39 ש' 5) איננה מתיישבת עם העובדה המוסכמת שבנו הוציא אותו מהדירה, תוך שאוחז בו ומשתמש כלפיו בכוח.

בנסיבות אלו, שתי חלופות הסעיף הוכחו מעבר לספק סביר.

ה. תקיפת בת זוג

11. עיקר שמיעת הראיות יוחד לבירור עבירת האלימות. מוסכם על הצדדים כי בבוקר האירוע היו היחסים בין השניים תקינים והמתלוננת הזמינה את הנאשם לסעודת "על האש" בביתה כמצוות החג. כן מוסכם כי הנאשם סירב להצטרף לאירוע אך בשעה 22:00 לערך הגיע לדירה. מכאן מתפצלות הגרסאות. המתלוננת טוענת כי הנאשם קילל אותה וחבט בה בשני אגרופים ואילו הנאשם טוען כי המתלוננת היא שקיללה אותו והתנפלה עליו בציפורניים שלופות. מהו הגורם המייד שבעטיו פרצה אותה אלימות לא מספק הסבר איש משני הנוכחים במקום.

12. נ.ח. בנם של השניים, אז כבן 16, היה מחוץ לדירה אך לשמע הצעקות נכנס לדירה, הפריד בין השניים, הוציא את הנאשם מן הדירה ונעל אחריו את הדלת. עוד מוסכם על הכל כי לאחר דברים אלו ירד הנאשם לרכב, הצטייד בפטיש במשקל 10 ק"ג חזר והכה בדלת באמצעות הפטיש בעוצמה רבה. המתלוננת הזמינה משטרה אולם טרם בואם של השוטרים, עזב הנאשם את המקום.

13. עדותה של המתלוננת הותירה עלי רושם מהימן. לא התרשמתי כי מדובר במי שהגזימה או ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם. המתלוננת אישרה כי קודם לאירוע ניהלו ח"י שיתוף פעולה, עבדו יחד וחילקו ביניהם את משימות גידול הילדים. לא עלה מעדותה או בחקירתה הנגדית כל מניע שיכול להסביר מדוע הוזעקה המשטרה ומדוע סיפרה לשוטרים על התקיפה באופן מייד, אלמלא מדובר בתיאור אמת. מדובר באותו תיאור שחזר על עצמו באוזני השוטרים שהגיעו למקום, בהודעה במשטרה ולאחר מכן בעדות בבית המשפט.

14. בנוסף נמצאו שלל חיזוקים ותימוכין לגרסת המתלוננת:

א. השימוש בפטיש שאינו נתון במחלוקת.

ב. הודאתו של הנאשם בעימות שנערך עם המתלוננת.

ג. הודאתו של הנאשם בתשאול בפני שני שוטרים מיד לאחר העימות עם המתלוננת.

ד. עדותו של הבן נ.ח.

15. מול אלו נצבה גרסתו של הנאשם, חסרה הגיון פנימי ומשתנה בין הודאה לבין הכחשה, בין אישור אמירת הדברים לבין טיעון כי השוטרים "טועים".

ה.1. גרסת המתלוננת

16. המתלוננת העידה בבית המשפט (פ/ ע' 17 ש' 18 ואילך) כי לאחר שהנאשם סירב להצעתה להצטרף לארוחת החג, בכל זאת הגיע לביתה בשעות הערב על דעת עצמו. על פי עדותה, כשהבחינה בו, שאלה "מה אתה עושה כאן" ובתגובה הכה בה שני אגרופים בראש ובכתף, היא התגוננה וצעקה. הבן הגדול הגיע לדירה, הרים את הנאשם, הדף אותו והוציאו. בהמשך הביא הנאשם פטיש במשקל 10 ק"ג, ניסה לפרוץ את הבית והמתלוננת הזמינה נידת.

17. גרסתה של המתלוננת נמסרה לשוטרים שהוזעקו והגיעו למקום ומדובר בגרסה שנמסרה בהזדמנות ראשונה וסמוך מאד לאחר התרחשות הדברים. מדו"ח הפעולה **ת/13** עולה שהמתלוננת סיפרה לשוטרים כי התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם במהלכו התנפל עליה, תקף אותה באגרופים לאחר שהורתה לו לעזוב את הדירה. לדבריה בנה הגיע, ראה את אביו מכה אותה, תפס אותו וגרר אותו מחוץ לדירה. הנאשם חזר כשבידיו פטיש גדול וכבד והחל להכות בדלת בכדי לפרוץ אותה. עוד מסרה כי הנאשם ברח לאחר ששמע שהתקשרו להזמין משטרה. גרסה זו מתארת אותם דברים שנמסרו לאחר מכן בהודעה המפורטת **נ/1** וגם בבית המשפט. הגרסה קוהרנטית ונתמכת בראיות מחזקות.

18. אינני מתעלמת מקשיים שנפלו בגרסתה של המתלוננת. המרכזי בהם הוא תיאור המקום בגוף שבו פגעו אגרופיו של הנאשם. בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת כי קיבלה שני אגרופים בכתף (נ/1 עמ' 1 ש' 9). בחקירתה השנייה של המתלוננת, שם נחקרה באזהרה, מסרה כי הנאשם נתן לה שני אגרופים שפגעו "לי בידים שלי" (נ/2 עמ' 2 ש' 5). בבית המשפט העידה כי קיבלה "שני אגרופים בראש ובכתף מהראש עד הכתף" (פ/ע' 17 ש' 20). בחקירתה הנגדית נשאלה למיקום התקיפה והשיבה "לכיוון הראש" תוך שהיא מצביעה על העורף (פ/ע' 21 ש' 29).

19. כמפורט לעיל, המילים בהן עשתה שימוש המתלוננת השתנו, אולם האזור בגוף עליו שבה והצביעה (הרצף שבין קצה העורף ועד הכתפיים) מתיישב עם כל הכינויים השונים. מדובר בחלק העליון של היד שאפשר ויכלול גם את הכתף וגם את העורף. לא מצאתי כי מדובר בסתירה מהותית אלא בתיאורים שונים לאותו מקום בגוף.

20. הסנגורית טענה כי המתלוננת סתרה עצמה בכל הנוגע לסימני האגרופים. אלא שהמתלוננת היתה עקבית ושבה

ואמרה כי האגרופים לא הותירו בה סימן אלא גרמו לה לכאב ראש בלבד (פ/ע' 22 ש' 20 והודעתה נ/1 ש' 25). לגבי סימנים על ידיה השיבה שאינה יודעת אם אלו נגרמו מהניסיון להוציא את הנאשם מהבית (פ/ע' 22 ש' 17).

21. נקודה נוספת עליה הצביעה הסנגורית כנקודת סתירה היא עיתוי הזמנת המשטרה. בחקירתה הנגדית השיבה שלאחר שטרקה את הדלת והנאשם חזר עם פטיש והכה בעוצמה "ראיתי שאין ברירה ולכן התקשרתי למוקד" (פ/ע' 25 ש' 22). בהודעתה נ/1 ש' 10, מסרה המתלוננת שהתקשרה למשטרה לאחר שבנה הוציא את הנאשם מהדירה ובטרם שובו של הנאשם עם הפטיש. אכן מדובר בסתירה. אלא שלא כל סתירה מובילה מניה וביה לשלילת כוחה הראייתי של העדות. מועד הזמנת המשטרה אינו בלב העניין. אין בכוחה של סתירה בנקודה זו כדי לשמוט את בסיס האמון בגרסתה של המתלוננת. לא די בסתירה זו כדי להתגבר על גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם וחוסר ההיגיון הפנימי שנפל בנקודות כה רבות בעדותו, כפי שיפורט להלן.

22. הסנגורית טענה כי כלה ונחרצה דעתה של המתלוננת לפגוע בנאשם וזאת אף כתבה לו בהודעות. אין מחלוקת שיחסים משובשים אלו ודברים קשים שהוחלפו בין השניים, לא התרחשו אלא רק **לאחר** האירוע הנטען בכתב האישום. מאז אותו אירוע טוען הנאשם כלפי בת הזוג כי הודיעה על רצונה לפגוע בו. מנגד גם המתלוננת טוענת כי הנאשם בולש אחריה, עוקב אחריה ומוציא דיבתה רעה באוזני ילדיהם המשותפים. חילופי ההאשמות וחילוקי הדעות ביחס לגידול הילדים, ואף הסכסוכים בין השניים לאחר האירוע, אינם בעלי משקל ראייתי כלשהו בהבנת האירוע שהתרחש ביום העצמאות. אין מחלוקת כי אירוע זה הוא נקודת שבר ביחסים בין השניים וכל שהתרחש אחרי אותה נקודה נובע מאותו יום ולא משקף את שקדם לו.

ומכאן לראיות המחזקות:

ה.2. השימוש בפטיש

23. החלק בו מודה הנאשם, חבטות באמצעות פטיש כבד משקל על דלת הכניסה, צובע את האירוע כולו בגווני האלימים. לא ניתן להפריד בין העבירות בחלוקה מלאכותית, שמציבה כל אחת מהן בנפרד מרעותה. במציאות היה זה רצף נמשך של הפעלת כוח כלפי המתלוננת וכלפי הרכוש. טיעוני הנאשם כי היה בהלך רוח שקול וכל שרצה היה לקחת את רכושו (פלאפון, מפתחות וסיגריות) ולעזוב את המקום, אינם מתיישבים עם התנהגותו הברוטלית כלפי הדלת. הנאשם הצטייד בפטיש במשקל 10 ק"ג וכלה זעמו בדלת הכניסה לבית. עד כדי כך זעם ובעוצמה שכזו היכה עד שהידית נשברה ונגרם כיפוף בחלקה העליון של הדלת. מה לו לזעם זה עם תגובה מתונה ושקולה - לנאשם פתרונים. מה להן לחבטות אלו עם בקשה צנועה ושלווה לקבלת המפתחות על מנת ללכת בשלווה מן המקום - דבר לא. התיאור כאילו הנאשם נהג בשיקול דעת ובדרך סבירה לקבלת מפתחות הרכב אינו דר בכפיפה אחת עם הצטיידות בפטיש במשקל 10 ק"ג ושימוש בו לחבט בדלת.

24. אין זאת אלא שהשימוש בפטיש מלמד על מידת הסערה שאחזה בנאשם. סערה זו מתיישבת היטב עם אלימות קודמת מצדו של הנאשם ועם תיאוריה של המתלוננת בדבר ההתרחשות בדירה דקות אחדות קודם לכן. בשל כך, אירוע הפטיש מהווה חיזוק לגרסת המתלוננת ואינו עומד אך בפני עצמו. במישור התאורטי ניתן היה לייחס את הסערה לאלימות שהופעלה כלפי הנאשם, אלא שהנאשם עצמו לא העלה טענה עובדתית כזו ולא העיד דבר בכיוון זה. להיפך. הנאשם הכחיש סערת רגשות. לדבריו פעל בשיקול דעת ובאופן מאוזן והגיזי וכשהוא פועל בסבירות לקבלת המפתחות, הטלפון והסיגריות. הנאשם ניסה לשוות לאירוע גוון כמעט כירורגי. "**אם היה לי פלייר הייתי פותח עם הפלייר**" (פ/ע' 40 ש' 20). מהדברים משתמע כאילו הבחירה בין פטיש במשקל 10 ק"ג לבין פלייר היא

בחירה בין שני כלי עבודה אפשריים וסבירים באותה מידה ובאדם שבחר בכלי שנמצא ברשותו ומתאים לפתרון בעיה טכנית. זהו תיאור מיתמם. הנאשם הבין זאת בחקירתו הנגדית ואישר שבאמצעות פטיש במשקל זה אפשר לעקור את הדלת אך לא לשבור את המנעול (פ/ע' 40 ש' 20). הנאשם עצמו אישר שהחבטות באמצעות הפטיש לא יכלו לקרב אותו לעבר המטרה המוצהרת ולא קידמו את פתיחת הדלת הנעולה והשבת הרכוש לידי. אין זאת אלא שהנאשם הכה בדלת בחמת זעם באופן שהיווה השתקפות להלך רוחו שלו - אלים ונסער.

ה.3. הודאת הנאשם בעימות

25. בחקירתו הראשונה במשטרה הכחיש הנאשם את האלימות המיוחסת לו. יום לאחר מכן נערך עימות בין הנאשם לבין המתלוננת. החוקרת אסנת קשקש תעדה את התהליך שקדם לעימות במזכר **ת/10**. על פי האמור במזכר הובילה את הנאשם מהתא לעימות, הודיעה לו שאינו חייב לומר דבר. עוד מצוין במזכר כי הנאשם מסר שאינו רוצה להתעמת עם המתלוננת. בתגובה הסבירה לו השוטרת כי זכותו לשתוק ולא לומר דבר. הנאשם הבין ואף הודיע כי בכוונתו לקבל את ההצעה לשתוק ולא לדבר. העימות בוצע בהקלטה והשוטרת שבה והודיעה לשני הצדדים כי אינם חייבים לומר דבר. בכל זאת חזר בו הנאשם מן ההכחשה והודה.

26. בפתח העימות אמר הנאשם **"כל מה שאמרתי לא נכון ומה שהיא (הכוונה המתלוננת) אומרת זה בסדר, היא צודקת"**. מיד בהמשך נשאל על ידי החוקרת קשקש האם ביום האירוע הגיע לדירת המתלוננת, אמר לה לסתום את הפה, קילל ונתן לה שני אגרופים, והוא השיב בחיוב **(ת/11 ש' 4-7)**. הנאשם נשאל לגבי חקירתו הקודמת בה הכחיש את המעשה והשיב כי שיקר בחקירה הראשונה **ת/5** כי **"הוא שקרן" (ת/11 ש' 9)**.

27. זכותו של הנאשם לשתוק בעימות הודעה לו לפני העימות, תועדה **ת/10**, נאמרה לו בפתח העימות, תועדה **ת/11** ונאמרה לו גם לאחר מכן בהודעה הנוספת **ת/8**. גם כאשר שאל הנאשם כיצד אמור היה לדעת על הזכות לשתוק השיבה החוקרת **"כי אני אמרתי לך מספר פעמים" (ת/8 עמ' 2 ש' 18)**. הנאשם לא הכחיש.

28. דוח העימות **ת/11** הוגש, אין מחלוקת לגבי קבילותו ואין טענה כי החוקרים עשו שימוש באמצעי חקירה פסולים. לא נטען כי מדובר בהודאה שהושגה באמצעי פסול ולא נטענו טענות המבקשות לפסול את ההודאה. אמנם הסנגורית העלתה טענה כי לא הוסברה לנאשם זכותו להתייעץ עם עורך דין, אולם העימות בוצע למעלה מ-24 שעות לאחר מעצרו ולאחר שכבר הוארך מעצרו בבית המשפט ולאחר שכבר נפגש עם באת כוחו.

29. על מנת לגרוע מכוחה של ההודאה בעימות נדרש הסבר לפשר ההודאה. הסבריו של הנאשם השתנו ולא סיפקו מענה של ממש שיש בכוחו לגרוע ממשקל ההודאה. בחקירתו **ת/8** טען הנאשם שלא היה מעוניין בעימות עם המתלוננת כדי **"לא להביך אותה"** (הודעתו **ת/8 ש' 11**). בבית המשפט בחקירתו הראשית אמר שלא רצה בעימות **"קודם כל זה מצב לא נעים, אמא של הילדים שלי. דבר שני, נגעלתי ממנה בגלל כל ההתנהגות שלה - מהתקיפה שתקפה אותי שעצרו אותי במשטרה וכל המעצר הזה"** (פ/ע' 38 ש' 4). ובהמשך אמר **"מפאת כבודה מאחר והיא אמא של הילדים, לא רציתי בשום אופן את העימות. כל שאלה שנשאלתי אם מה שאמרה המתלוננת נכון אמרתי כן. רק שיגמר העימות הזה, נגעלתי, זו פעם ראשונה"** (פ/ע' 45 ש' 11).

30. תחושות הסלידה והגועל שתיאר הנאשם בעדותו אינן מתיישבות עם הודאה. דברי הנאשם **"נגעלתי ממנה, רציתי שהיא תלך, לא רציתי להיות בנוכחותה באותו חדר"** אינם מהווים הסבר המפחית ממשקל הודאה באלימות. להיפך. תחושת סלידה כה מוחשית מתיישבת עם הכחשה נחרצת. סלידה כה ברורה אינה מסבירה כלל וכלל הודאה.

31. זאת ועוד, תחושת הסלידה אינה מתיישבת עם החלק הראשון בתשובת הנאשם שם ציין כי לא רצה להביך את המתלוננת שכן מדובר באם ילדיו. לא מדובר באותו הסבר. סלידה אינה שם אחר לחוסר רצון להביך. סלידה גם אינה מסבירה חוסר רצון כאמור. לא מדובר בהסבר אחד במילים שונות. מדובר בשני הסברים שונים. מדוע השתנו ומי מהם הוא הסבר הנכון אין לדעת.

32. הנימוק בדבר כבודה של המתלוננת מעורר קושי גם בעמדו בפני עצמו. נימוק זה אינו מתיישב עם העלאת טענות בדבר אלימות אשר הובילו לחקירת המתלוננת באזהרה יום קודם לעימות בין השניים. הרצון להגן על המתלוננת ולחוס על כבודה בעת העימות, מפתיע גם בשל הניגוד בין מי שהותקף לבין הרצון להגן על התוקף וגם בשל העיתוי בו הופיע הרצון, יום לאחר העלאת תלונה מפורשת נגד המתלוננת. זאת ועוד, הרצון להימנע מגרימת מבוכה למתלוננת במהלך החקירה במשטרה, אינו מתיישב עם אדישות למבוכה שנגרמה למתלוננת בשעה שהנאשם חבט בדלת בפראות בנוכחות בנם המשותף. האין מכות בפטיש מביכות?

33. אם אמנם ביקש הנאשם לקצר ככל האפשר את השהות עם המתלוננת במהלך העימות, בין שסלד מנוכחות משותפת באותו חדר ובין מתוך כבוד, יכול היה באותה מידה לדבוק בהכחשה בת מילה אחת ולא דווקא בהודיה. כך גם מתבקש לו ההכחשה הייתה אכן מתארת את האמת.

34. בחנתי האם הודאתו של הנאשם במהלך העימות מקורה בלחץ סובייקטיבי או במתח פנימי שיש בהם לשבש רצונו, האם מדובר בהודאה בשל מאפיינים הקשורים למבנה אישיותו, רצון לרצות את החוקרים או לזכות באהדתם [ראו: דו"ח הועדה לענין הרשעה על סמך הודאה בלבד ולענין העילות למשפט חוזר (1994); ע"פ 556/80 **עלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז' (3) 169, 184 (1983)]. לא מצאתי כי תחושת הסלידה שחש הנאשם עולה כדי לחץ שיסביר הודאת שווא. וודאי כך כאשר הנאשם חזר על הודאתו גם בסיום העימות ולאחר צאתה של המתלוננת מחדר החקירות.

35. בפסיקת בית משפט העליון התפתחו שני מבחנים מצטברים להערכת משקלה של הודאת חוץ: מבחן פנימי ומבחן חיצוני [ראו: ע"פ 774/78 **לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג' (3) 228, 234 (1979), ע"פ 7443/06 **ארקה נ' מדינת ישראל** (28.9.2008) [פורסם בנבו]]. המבחן הפנימי בוחן את ההודאה מתוכה ומתוכנה, תוך ניסיון להתחקות אחר הגיונה הפנימי, מידת פירוטה, סבירותה, בהירותה, רציפותה וכיו"ב. המבחן החיצוני בוחן את ההודאה באמצעות איתור תימוכין ראיתיים חיצוניים מסוג "דבר מה נוסף". בע"פ 4179/09 **מדינת ישראל נ' וולקוב** [פורסם בנבו], הציע השופט נ' הנדל שלושה מבחני עזר מועילים, אשר יש בהם כדי לסייע בבחינת משקלה הפנימי והחיצוני של ההודאה. על פי מבחנים אלו משקלה של הודאת חוץ ייקבע באמצעות בחינתם של שלושה מאפיינים: "מי אמר", "מה אמר" ו-"דבר מה נוסף". כך הסביר השופט הנדל מבחנים אלו:

"ההיבט הראשון עניינו זהותו של הנאשם. מי הוא הנאשם אשר הודה? האם, למשל, שייך הנאשם לאחת מהקבוצות אשר לחבריה נשקף סיכון גדול יותר למסירת הודאת שווא? ...

[...]

ההיבט השני הוא, כאמור, ה'מה'. בדיקת נושא זה דורשת התמודדות חזיתית עם פרטי ההודאה - הגיונה הפנימי, סבירותה, רציפותה, מידת הקוהרנטיות שבה וכיו"ב. כן יש חשיבות לשלב במהלך החקירה בו הודה הנאשם. בהקשר האחרון, המטרה היא להתחקות אחר הדינאמיקה החקירתית,

לאו דווקא אחר נקודת זמן טכנית. היבט זה דומה למבחן הפנימי, אך הדגש הוא על כניסה לעובי הקורה של סיפור המעשה ועלילות החקירה. לא האמרה הבודדת במסגרתה הודה, אלא התמונה הרחבה יותר - הן מבחינת תוכן הדברים והן מבחינת עיתויים והקשרם".

ההיבט השלישי הוא כאמור 'דבר מה'. ברם, הכוונה אינה רק בדיקת קיומו של דבר מה נוסף - דרישה ראייתית הכרחית לצורך קבלת ההודאה [...]. אומנם, בלא דבר מה נוסף לא ניתן להרשיע. עם זאת, מילוי אחר הדרישה הראייתית מקנה לבית המשפט שיקול דעת אם להרשיע אם לאו, אך אינו מחייב כמובן את תוצאת ההרשעה [...]" (שם, פסקה 4 לחוות דעתו של השופט נ' הנדל).

36. בחינת השאלות מי הנאשם, מה אמר ולמי, מעלה כי לא התקיימו מאפיינים המצדיקים הפחתה ממשקל ההודאה. המתלוננת אמנם סיפרה על מצב נפשי של הנאשם שבשלו הוא נוטל כדורים אולם הנאשם עצמו הבהיר כי הכדורים שקיבל הם כדורים נגד כאבים ולא מדובר בכדורים המסייעים בהתמודדות עם קושי נפשי כלשהו. הנאשם עצמו לא טען כי האמור בעימות נמסר בשל מצב נפשי רעוע. מדובר בעימות שנערך בשעות הבוקר ולאחר שהנאשם נועץ בעורכת דין.

37. לשאלה מה אמר, אכן לא מדובר בגרסה מלאה פרטים אלא באישור קצר של תלונת המתלוננת. עם זאת, כאשר האירוע עצמו הוא שני אגרופים וגזרת המחלוקת מצומצמת מאוד, לא נדרשת גרסה עשירה בפרטים. מכל מקום, וזה העיקר, לא מדובר בהודאה העומדת בבסיס ההרשעה אלא בראיית חיזוק בלבד.

38. לשאלה למי נאמרו הדברים, התשובה היא כי גם למתלוננת וגם לשוטרים. בכך ניתן הידוק כפול מפני החשש כי מדובר בהודאת שווא. העובדה כי הדברים נאמרו יומיים לאחר האירוע, לאחר חלוף סערת הרגשות, לאחר התייעצות עם עורך דין ומפגש בבית המשפט מצמצמת אף היא מהחשש כי מדובר בהודאת שווא.

39. המזכרים **ת/10** ו-**ת/12** שתיעדו את אופן מסירת ההודאה בעימות ואחריו נכתבו בזמן אמת, נכתבו על ידי שני החוקרים שנכחו בעימות ולא נפל בהם כל פגם.

ה.4. ההודאה לאחר העימות

40. צעידה בנתיב שהתווה הנאשם אינה מובילה להסבר סביר כלשהו להודאה נוספת של הנאשם לאחר שהמתלוננת יצאה מן החדר שבו נערך העימות. בין שהנאשם סלד מן המתלוננת ובין שלא רצה להביכה, המניעה חדלה מיד בצאתה של המתלוננת מן החדר. בו ברגע היה מצופה מן הנאשם להבהיר כי לא מדובר בדברי אמת ולספק הסבר להודאה שנמסרה בנוכחות המתלוננת. אלא שלא כך היה. גם לאחר שהעימות הסתיים שב הנאשם והודה באוזני חוקריו כי הודאתו בעימות היא הודאת אמת. במזכר **ת/10** מצוין כי לאחר העימות ולאחר שהמתלוננת יצאה, שאלה החוקרת את הנאשם מדוע שינה גרסתו ומה האמת בתגובה חזר הנאשם ואמר כי בעימות אמר אמת.

41. במזכר **ת/12**, פירט החוקר אושרי בן דוד כי בתום העימות, נותר יחד עם החוקרת קשקש ועם הנאשם. החוקרת קשקש שאלה את הנאשם איזו מן הגרסאות נכונה והנאשם השיב שהמתלוננת צודקת. השוטר שתיעד את הדברים בזמן אמת ציין כי הדברים נאמרו בשעה שהמתלוננת אינה בחדר.

42. הטענה שהועלתה על ידי הסנגורית, כי גם בשלב זה עדיין חשב הנאשם שיש אפשרות כי המתלוננת נוכחת במקום

סמוך כלשהו, לא הועלתה על ידי הנאשם בעדותו ובלעדי עדותו אין לה כל בסיס עובדתי.

43. הנאשם עצמו הבין את חוסר ההיגיון בהודאה השניה והחוזרת, ועל כן בבית המשפט הכחיש לראשונה כי הדברים אמנם נאמרו על ידו. לדבריו שני החוקרים שתיעדו ההודאה גם לאחר צאתה של המתלוננת מן העימות, טעו (פ' ע' 46 ש' 5 וש' 24). גרסה זו אין בה ממש שכן אף אחד מן החוקרים הרלבנטיים לא נשאל על כך ותזת רישום ההודאה בטעות לא הוצגה להם בחקירותיהם הנגדיות. בחקירות הנגדיות של השניים העלתה הסנגורית רק את האפשרות שבת הזוג עדיין היתה מאחורי הדלת (פ' ע' 14 ש' 32).

44. גרסת הרישום בטעות על ידי שני חוקרים סותרת גם את דברי הנאשם עצמו בחקירתו הנוספת **ת/8**. בחקירה זו, בה שב לגרסתו המכחישה, נשאל כיצד זה הודה לאחר צאתה של המתלוננת מן החדר. הנאשם לא הכחיש את ההודאה השניה, לא טען כי מדובר בטעות ותחת זאת השיב שוב ושוב כי הודה גם בסיום העימות ולאחר צאתה של המתלוננת על מנת **"לא להביך אותה" (ת/8 עמ' 2 ש' 11)**. כאשר עומת עם העובדה שהמתלוננת כבר יצאה מן החדר כך שענין המבוכה לא היה עוד על הפרק, לא הכחיש את אמירת הדברים ושב ואמר **"כי שאלת אותי מה האמת לא רציתי להביך אותה" (שם בש' 22)**.

45. הודאת הנאשם בעימות ובתשאול שאחריו מהוות חיזוק רב משקל לגרסת המתלוננת.

ה. 5. עדות הבן נ.ח.

46. בנם של הנאשם והמתלוננת היה בעת האירוע כבן 16. כאשר הגיעו השוטרים למקום האירוע הבחינו בנער נסער **(ת/13)**

47. בעדותו בבית המשפט העיד כי חזר לביתו בשעה 22:00 לערך, שמע צעקות וקללות **"שמעתי את אמא שלי צועקת, שמעתי צרחות של אישה לא צעקות של גבר שמעתי "כמו הצילו, לך מפה, מה אתה עושה" (עמ' 28 ש' 5)**. לדברי הבן כאשר נכנס לדירה **"ראיתי אותו ואותה תופסים אחד את השני. הוא תופס אותה יותר גבוה, היא תופסת לו את הידיים שהיא מנסה לשחרר את הידיים שלו. הפרדתי אותם, תפסתי אותו, הוצאתי אותו מהדלת וסגרתי את הדלת [...]** תוך דקה הוא בא עם פטיש דפק על הדלת שבר חצי דלת הייתי צריך לשים ארון על הדלת שהוא לא ישבור את הדלת הוא פירק את כל הידית של הדלת את הציר התקשרתי למשטרה שמתי על רמקול ואז הוא הלך" (עמ' 28 ש' 6 ואילך).

48. הבן אישר בחקירה הנגדית כי לא ראה תקיפה אולם הסביר **"ראיתי אותו שהוא אוחז אותה בצוואר, באזור העליון [מצביע על הכתפיים]. מבחינתי האזור העליון זה איום. היא תפסה לו את הידיים כדי לנסות ולהוריד אותו" (עמ' 28 ש' 24)**. למי שצופה בתמונה אחת כאילו הוקפא רגע מתוך האירוע נראים שניים אוחזים זה בזה. בעדותו הרחיב הבן את התמונה לכלל סרט והבהיר כי לא מדובר באחיזה שווה בין השניים אלא בנאשם שאוחז באמו בחלק הגבוה של הידיים ובאמו האוחזת בנאשם בניסיון להשתחרר.

49. מקובלת עלי עמדת הסנגורית כי חלה החמרה מסוימת בין הגוון החיוור יחסית שבו תיאר הבן את האירוע בעת מסירת הדברים במשטרה לבין הגוון החמור יותר שבו תוארו הדברים בבית המשפט. עוד אני מוכנה לקבל כי חלוקף הזמן לא תרם להרגעת הרוחות אלא דווקא להרחבת הקרע בין נ.ח לבין הנאשם אביו. עם זאת, עדיין מדובר בגוונים של אותו אירוע. לא מדובר בסתירות בין שני התאורים שנמסרים במרחק זמן. התרשמתי כי עדותו של הבן מהימנה

גם אם כואבת מאד.

50. הסנגורית ביקשה לבסס חוסר מהימנות על יסוד הטענה כי התיאור בדבר קריאות "**הצילו**" על ידי המתלוננת לא נזכרו בהודעתו של הבן במשטרה. מעניין לציין כי הנאשם עצמו העיד בחקירתו הראשית כי כאשר אחז בידה של המתלוננת היא "**התחילה לצעוק - הצילו**" (פ/ע' 35 ש' 22).

51. קיימות מספר סתירות בין עדותו של הבן לבין עדות המתלוננת. כך למשל לגבי זהות המתקשר למשטרה. הבן מסר שהתקשר וכך גם המתלוננת. כמו כן קיימת סתירה האם האירוע התרחש בשעה שהבן חזר אל הבית (פ/ע' 28 ש' 4) או בעת שיצא ממנו (נ/ש' 4). דווקא הסתירה מלמדת על כך שהגרסאות לא תואמו וכל אחד מן העדים העיד על פי מיטב זכרונו. מכל מקום לא מדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורשו של ענין. מעדויות המתלוננת והבן מצטיירת אותה תמונה. תמונתו של אדם נסער אשר אחז במתלוננת באופן אלים, סירב לצאת מן הבית, ולאחר שהוצא בעל כורחו חזר וניסה לפרוץ את דרכו בחזרה באמצעות פטיש ותוך שהוא מסב נזק של ממש לדלת.

ה.6. גרסת הנאשם

עדותו של הנאשם לא הקימה ספק סביר בתשתית הראייתית הן בשל חוסר ההיגיון הפנימי והן בשל הסתירות בה.

חוסר היגיון

52. הימנעות מהעלאת הגרסה בהזדמנות הראשונה - גרסת הנאשם היא כי נקלע שלא בטובתו להתפרצות אלימה מצד בת זוגו לשעבר. בכל זאת החריש הנאשם ולא הצביע על חוסר ההיגיון בסיטואציה שבה מצא עצמו עצור בגין אירוע שבו הוא הקורבן. נאמר לו על ידי רס"מ לוי שהוא עצור ותגובתו "**אני רציתי לקחת את הבגדים שלי, אני לא רוצה אותה בכלל**" (ת/4) נאמר לו שהוא עצור בגין עבירת אלימות במשפחה ותגובתו "**אני מבקש שישלחו אותי הביתה אני לא אהיה איתה בקשר**" (פ/ע' 44 ש' 8).

ניתן היה לצפות כי הנאשם יזעק לחוסר ההיגיון בסיטואציה באופן מיידי ובקול רם. הימנעות מלעשות כן, מחלישה הטענה כי אכן היה קורבן.

53. החזרת הרכב לבית המתלוננת - כאשר התבקש הנאשם להתייצב במשטרה בחר קודם לכן להחזיר את הרכב לביתה של המתלוננת. מחד גיסא אישר הנאשם ששבר את הידית בפטיש כי "**בסה"כ רציתי לקחת את הרכב וללכת משם**" (עמ' 41 ש' 14). מאידך גיסא ובאותה נשימה העיד "**החזרתי את הרכב לטובת הבית ולטובת המשפחה**" (עמ' 40 ש' 16). החזרת הרכב סמוך לאחר שהתחולל מאבק אימתני לקבלתו אינה מוסברת. חוסר ההיגיון משליך על קבלת הטענה כי הקרב על הדלת נועד כל כולו לשם קבלת המפתחות והרכב לידי של הנאשם ואינו מהווה רצף של התנהגות אלימה.

54. אין הסבר לשינוי מהיר זה בעמדתו של הנאשם. כיצד מתיישבת הדאגה לטובת המשפחה עם שבירת הידית ועיקום הדלת דקות אחדות קודם לכן. לא רק הניגוד משמעותי אלא שבזמן הקצר שבין שתי התנהגויות קוטביות אלו השינוי בעולם המציאות היה הזמנתו של הנאשם להתייצב במשטרה בשל התלונה שהוגשה נגדו. קשה להבין כיצד הזמנת משטרה, כאשר הנאשם עצמו הוא קורבן שהותקף, גרמה לו לחשוב על טובת המשפחה ולא העלתה את חמתו אף יותר. התוצאה היא כי התאור שמסר הנאשם אינו אמין.

55. החזרת החפצים (סיגריות טלפון ומפתחות) לידי הנאשם - הנאשם טען כי הצורך לחבט בדלת נוצר בשל הרצון לקבל לידי את מפתחות הרכב, סיגריות וטלפון. לא שוכנעתי באף אחד מהשלבים בסולם שהציב הנאשם לטיפול במעלה הטענה. לא שוכנעתי שביקש את הרכוש האמור כאשר דפק על הדלת, לא שוכנעתי כי החבטות על הדלת בפטיש יכלו להיות פתרון סביר לבעיה של קבלת הרכוש, לא שוכנעתי כי הנאשם עצמו האמין שבאמצעות חבטות על הדלת יוכל להשיג את מבוקשו, לא שוכנעתי כי הרכוש הוחזר לנאשם וכי זהו הטעם לכך שעזב את המקום.

56. המתלוננת בחקירתה הנגדית הכחישה שהנאשם צעק וביקש את המפתחות והפלאפון (פ/ע' 25 ש' 13). גם הבן נ.ח. שלל את התזה כי הנאשם ביקש להכנס כדי לקחת דברים "**הוא לא שכח כלום**" (פ/ע' 28 ש' 28). לשאלה איך הנאשם יכול לחזור לביתו בלי הארנק והפלאפון השיב הבן התשובה המתבקשת "**עם פטיש 10 קילו?**" מכל מקום שב ואמר "**הוא לא דיבר איתי ולא צעק לי להביא לו דברים**" (פ/ע' 29 ש' 5). זאת ועוד - הטענה כי הנאשם ביקש את הרכוש הנ"ל כלל לא עלתה בעדותו הראשית. לדבריו "**החזיק אותי והוציא אותי מהדירה [...]** **לא הגבתי [...]** **יצאתי מהבית לא התנגדתי**" (פ/ע' 36 ש' 7).

57. נמצא, אם כן, כי אין ראיה ממשית לבקשת הנאשם לקבל הרכוש לידי וממילא אין ראיה כי הרכוש הושלך מחוץ לדירה בשלב כלשהו. נ.ח. עצמו הכחיש השלכת החפצים. הנאשם לא ראה זאת. המתלוננת לא ידעה על כך דבר ממשי. צודק הבן בתהייה כיצד הוציא הנאשם את הפטיש מן הרכב אם לא היו ברשותו המפתחות. טענת הסנגורית כי הנעילה של הרכב מקולקלת לא באה לידי ביטוי בעדות הנאשם ולפיכך אין מקום להידרש לה. כמו כן הטענה לא הוכחה בכל ראיה חיצונית והמתלוננת עצמה שהרכב בבעלותה לא נשאלה כל שאלה שתוכל לאשר זאת.

58. האופן בו מתאר הנאשם את קבלת המפתחות בחזרה לידי מעורר אף הוא שאלה שנותרה בלתי פתורה. על פי תאורו של הנאשם, הבן נ.ח. הוציא אותו ללא התנגדות, הנאשם ביקש מבעד לדלת לקבל את המפתחות והציוד, לא זכה לתגובה, ניגש לרכב הוציא פטיש 10 ק"ג, חזר לדלת, דפק על הידית, לא נענה, "**ירדתי למטה, פתאום זרקו לי את הדברים לחדר מדרגות**" (פ/ע' 36 ש' 14). מי זרק ואיך "**לא זכור לי**". לא נמסר הסבר לשאלה המתבקשת כיצד שמע הנאשם את החפצים מוצאים מתוך הדירה כאשר בעת הוצאתם היה מחוץ לבניין ואילו החפצים הוצאו למשטח שמחוץ לדלת בקומה השנייה. בנסיבות אלו טענת המתלוננת ובנה כי הנאשם עזב את המקום לאחר ששמע הזמנת המשטרה מתיישבת יותר עם ההגיון והשכל הישר, עם האירועים שקדמו לכך ועם העובדה שמיד לאחר מכן החליט הנאשם להחזיר את הרכב.

59. הסירוב להגיע לתחנת המשטרה - הנאשם הוזמן להתייצב במשטרה לצורך חקירה אך סירב ואמר שאין לו אמצעים להגיע (7/ת). משכך נשלחה ניידת להביאו. בחקירתו הנגדית התבקש הנאשם להסביר מדוע לא נסע למשטרה ברכב שבו היה כאשר התקשרו אליו. מדובר באותו רכב אשר עליו נאבק רק דקות אחדות קודם לכן כדי לקבל לידי את המפתחות. הנאשם התקשה לספק הסבר מניח את הדעת לשינוי המהותי בגישתו ולמהירות השינוי. לדבריו כאשר הוזמן למשטרה חשב על טובת המשפחה והילד והחליט קודם כל להחזיר את הרכב כדי שהמתלוננת תוכל להביא את הילד לבית הספר בבוקר שלמחרת.

60. אם אמנם זו היתה מחשבתו של הנאשם, והדאגה להחזרת הרכב למתלוננת על מנת שבבוקר למחרת תוכל לקחת את הילד לבית הספר, הרי יש במחשבה זו משום אישור להנחת הנאשם כי לא יוכל לקחת את הבן בעצמו למחרת בבוקר. יש בכך כמעט ידיעה על מעצרו. ידיעה זו אינה מתיישבת עם מחשבה כנה כי הוא זה שהותקף באירוע. התובנה המקדימה בדבר מעצר צפוי נופלת אך במעט מראשית הודאה.

61. החזרת המפתחות למתלוננת - הנאשם בעדותו מסר כי נתן את מפתחות הרכב לשוטר כדי שימסור למתלוננת (פ' ע' 37 ש' 6). טענה זו אינה מתועדת בדוחות הפעולה. השוטרים לא נשאלו כל שאלה בכיוון זה וכך גם המתלוננת. יתר על כן, חוזר אי ההיגיון במאבק האלים לקבלת אותם מפתחות יחד עם פעולה אקטיבית להשבתם מיד לאחר מכן.

62. אי הזמנת משטרה על ידי הנאשם - לפי גרסת הנאשם מצא עצמו קורבן למתקפה פתאומית, בלתי צפויה ואלימה. לא ניתן כל הסבר מדוע לא הזמין הנאשם משטרה. לא בשלב הראשון בו הותקף ולא בשלב השני בו יכול היה להסתייע במשטרה כדי לקבל לידי בחזרה את רכשו מבלי להכות בדלת בפטיש. ההסבר שנתן הנאשם לפיו "**ברגע שהדירה רשומה על שמה, אין לי אפשרות להזמין נידת**" (פ' ע' 40 ש' 9) אינו משכנע.

סתירות

63. הנאשם מסר גרסאות משתנות בדבר התובנות אליהן הגיע לאחר האירוע האלים. על פי הסבר אחד מסר שהגיע להחלטה בדבר פרידה. על פי הסבר אחר, החליט להחזיר את הרכב בשל הצורך להמשיך ולפעול בשיתוף עם המתלוננת. לדבריו "**הגעתי להחלטה להתנתק ברגע שהתקשרו מהמשטרה... כבר לפני שיחת הטלפון עם המשטרה החלטתי להיות לא בקשר**" (עמ' 42 ש' 17). מנגד, כאשר נשאל מדוע לא הגיע עם הרכב לתחנת המשטרה והסביר "**אם הייתי בא עם האוטו למשטרה האוטו היה נשאר במשטרה... יש להפעיל עסק, היינו עובדים ביחד... כשהייתי בימית 2000 נרגעתי, עשיתי הפרדה בין הוויכוח שהיה כל הבלגן שהיה לבין המציאות.. והמצב הכלכלי בבית והצורך שלנו ביחד להפעיל ביחד את החנות**" (פ' ע' 42 ש' 4).

64. הנאשם תיאר בעדותו הראשית לשאלה פתוחה את צעקותיה של בת הזוג. לעומת זאת בחקירה נגדית התבצר בהכחשה גורפת. לשאלה אם היו צעקות של אישה השיב "**לא זכור לי, לא יודע, לא כלום. אם היה הצילו וכאלה צרחות וכזו אלימות, זה רחוב שאם פותחים את הברז של המים של הכיור כל הרחוב שומע. יש שכנה למטה, שכנים מהצדדים...**" (פ' ע' 47 ש' 5). מעניין לציין כי טענות אלו בדבר השכנים לא פעלו את פעולתן במציאות שכן השמעת הרעש באמצעות מכות הפטיש על הדלת ושבירת הידית לא הובילו ליציאת השכנים.

ו. מחדלי חקירה

65. במהלך חקירות השוטרים הוטח בהם כי לא אפשרו לנאשם להתייעץ עם עורך דין ולא הזהירו אותו כדן. טענות אלו לא הוכחו. לא הוכח שהנאשם לא הוזתר או לא הודעה לו זכותו להתייעץ עם עו"ד. עורכת העימות וגובת ההודעה שבעקבותיו, הגב' אסנת קשקש נשאלה והשיבה כי הודיעה לנאשם על זכותו להתייעץ עם עו"ד (פ' ע' 12 ש' 4). לדבריה "**אני תמיד תמיד אומרת שיש לו זכות להיוועץ עם עו"ד ואני אומרת על הסנ"צ. הוא קיבל את מלוא הזכויות האלה ולא חיפפתי והעלמתי אותם**" (פ' ע' 12 ש' 11). בהמשך חקירתה חזרה העדה והשיבה "**הוא קיבל את הזכות להיוועץ עם עו"ד... הוא קיבל את כל הזכויות: לשתוק, להתייעץ עם עו"ד. את יכולה להגיד עוד 10 פעמים שהוא לא קיבל, אבל אני אומרת לך שהוא קיבל, .. אין אצלי משוא פנים ואין אצלי עיגול פינות**" (פ' ע' 13 ש' 3).

66. העימות הוקלט אך התייעוד לא נשמר. העובדה שההקלטה לא נשמרה אינה מחדל אלא תקלה. עדיף היה שלא כך יהיה. עדיף היה שניתן היה לשמוע ולראות את העימות אך לא הוכח כי מדובר במעשה שבוצע בזדון ולא הוכח כי בשל המחדל האמור נגרם נזק ממשי להגנת הנאשם או חלילה עיוות דין.

ז. עדת ההגנה

67. עדת ההגנה לא תרמה דבר להגנת הנאשם. לא זו בלבד שלא נכחה באירוע, אלא גם כאשר התבקשה לספר את אשר סיפר לה בנה הנאשם, לא חזרה על תיאוריו של הנאשם. העדה מסרה גרסה משלה לדברים (שבה לא הוזכרו שריטות אבל כן הוזכר כי המתלוננת דחפה את הנאשם מחוץ לדירה). כאשר התברר כי הדברים סותרים במידה רבה את דברי הנאשם עצמו, חזרה בה למעשה מכל שאמרה והשיבה שאינה זוכרת מה סיפר לה הנאשם (פ/ע' 58 ש' 18). במהלך העדות ניכר היה כי העדה מוצפת רגשית בשל תחושת פגיעה ועלבון על ידי המתלוננת. כה רב היה רצונה של העדה להשחיר פניה של המתלוננת עד אשר מיהרה לאשר תחילה מגוון האשמות קשות כלפי המתלוננת לגבי אירועי אלימות קודמים, לאחר שנאמר לה כי הנאשם עצמו שולל אירועי אלימות קודמים חזרה בה. על אף הנסיון לסייע לבנה, לא היה בעדות כדי לשפוך אור על שהתרחש במועד הרלבנטי.

ח. סוף דבר

68. הונחה תשתית ראיתית להוכחת כל המיוחס בכתב האישום מעבר לספק סביר ואני מרשיעה את הנאשם בעבירות לפי סעיפים 382(ב), 452 ו-447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ' אדר ב' תשע"ו, 30 מרץ 2016, במעמד הצדדים